

На фуражката и яката на Богдана отново свѣтъха излъсканитѣ французки значки.

VIII

На шестнадесети августъ съ единъ френски параходъ пристигна Жоржета. По пжтя тя бѣше приготвила за своя приятель отъ парахода *Alsina* една възглавничка. По нея нѣмаше сладкопойни птички, нѣмаше сърни и кученца. Левантинката не обичаше, изглежда, тия украшения. На възглавничката тя бѣше извезала едно цѣло пристанище, съ параходи и складове, съ гимии и моторници, съ много кжщи и много палми задъ тѣхъ.

И въ много друго Жоржета още си бѣше сжщата. Само набито око би могло да открие около очитѣ ѝ безброй съвсемъ ситни бръчки. Само който я познава отпреди би могълъ да забележи, че тя сега бѣше по-бледна и по-загрижена.

— Жоржета, — заговори Богданъ по пжтя къмъ митницата. — Какъ си? Какъ прекара въ Марсилия?

— О! — вдигна рамене левантинката. — Това съвсемъ не е важно. Марсилия е всепакъ единъ хубавъ градъ. Но сега съмъ тукъ и всичко ще тръгне на добре.

На единадесети септемврий Жоржета получи първото си писмо. Канѣха я да се яви въ паспортната служба. Тамъ ѝ съобщиха, че визата ѝ вече е изтекла и че не могатъ да ѝ разрешатъ да остане повече нито въ града, нито въ страната. Богданъ преговаря дълго. Той дори се сприятели съ чиновника, който се разправяше съ Жоржета на френски. Но безъ никаква полза.